

MIREILLE
VERSTEEG

De
pubquiz

Kort verhaal

Lara's werk slokt haar zo op dat ze geen tijd heeft voor sociale contacten, of voor de liefde. Als ze na een uitbarsting op haar werk met sabbatical wordt gestuurd heeft ze geen idee wat ze met haar vrije tijd moet doen. Dus dan kan ze net zo goed meedoen aan de pubquiz in de lokale kroeg, met haar schoonzusje Jet, en Loes en Ellen, twee vriendinnen van Jet. Wie weet wat er te winnen valt!

Mireille Versteeg bij Boekerij:

Binnen de lintjes

Beter dan fictie

De pubquiz

boekerij.nl

Mireille Versteeg

De pubquiz

ISBN 978-94-023-2468-6 (e-book)

NUR 301

Omslagontwerp en -illustraties: © Ingrid Bockting

Auteursfoto: © Ellen van Doorn Photography

Zetwerk: Prepress Studio

© 2024 Mireille Versteeg en Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Er hangt sneeuw in de lucht, Lara denkt dat ze het kan ruiken. Ze tuurt omhoog, maar er is nog niets te zien. Het zou wel leuk zijn, weer eens een witte kerst. Ook al duurt het nog twee weken voordat het zover is. Koud is het in elk geval wel. Ze steekt haar handen wat dieper in de zakken van haar wollen trenchcoat en kijkt naar het wolkje dat haar diepe zucht veroorzaakt. Waar blijft Jet nou? Ze hadden hier om acht uur afgesproken en achter haar begint de kroeg zich al aardig te vullen. Het maakt haar nerveus, ze houdt er niet van om te laat te komen. Wat als ze straks geen tafel meer hebben? Of is er voor elk team een tafel gereserveerd? Lara heeft geen idee, ze heeft nog nooit aan een pubquiz meegedaan. Toen Jet, haar schoonzusje, vroeg of ze mee wilde doen met haar en haar twee vriendinnen was Lara's eerste impuls dan ook geweest om nee te zeggen. Maar ze had zich nu eenmaal voorgenomen nieuwe dingen te proberen dus had ze toegezegd.

Jet was blij geweest, maar Jets man Sander had smakelijk gelachen vanaf de andere kant van de tafel in hun keuken. Lara was die avond bij hen blijven eten, zoals ze wel vaker deed aan het einde van een drukke werkweek. Het was vaak het enige moment in de week dat ze een beetje kon ontspannen, in het warme en gezellige huis van haar broer en schoonzus.

'Weet je zeker dat je haar erbij wil hebben? Ze kan niet tegen haar verlies,' had Sander gezegd.

Lara was gepikeerd geweest. 'Dat is niet waar! Ik kan niet tegen valsspelen. Jij speelde vroeger altijd vals.'

'O, gatver!' had Jet met een afkeurende blik naar Sander gezegd. 'Was jij zo'n typisch irritant broertje?'

'Helemaal niet! Zij was irritant. Kijk...'. Sander had zijn mouw opgestroopt en zijn onderarm naar haar uitgestoken. 'Ik heb hier nog de littekens staan van haar nagels toen ik haar een keer inmaakte met Monopoly.'

'Stel je niet aan, je hebt een vergrootglas nodig om dat te kunnen zien,' had Lara hem uitgelachen.

Ze moet nu weer glimlachen bij de herinnering, ondanks de kou en het feit dat het inmiddels vijf over acht is. Aan de overkant van de straat gaat de deur naast een sfeervol verlichte cadeauwinkel open en Jet stapt naar buiten in een

dikke winterjas en een muts die ze over haar blonde krullen heeft getrokken. De cadeauwinkel is van Jet, zij en Sander wonen erboven, samen met hun dochtertje Iris. Op een drafje steekt Jet de straat over.

‘Poeh, koud!’ puft ze als ze de stoep opstapt en Lara een knuffel geeft. ‘Kom we gaan snel naar binnen.’

Lara volgt Jet de kroeg in waar het aangenaam warm is. De lange bar aan de linkerkant van de smalle ruimte is versierd met kersttakken en overal waar Lara kijkt hangen gekleurde kerstlichtjes en kerstballen met nepsneeuw. Het is inderdaad al behoorlijk druk.

‘Ah, daar zijn ze.’ Jet zwaait naar twee vrouwen aan een tafeltje achterin. Ze trekt Lara achter zich aan. Lara bekijkt de vriendinnen nieuwsgierig. Jet heeft enthousiast over hen verteld. Loes is een knappe vrouw met lang donker haar en een vriendelijk, open gezicht. Ze staat spontaan op om Lara te omhelzen nadat Jet hen aan elkaar heeft voorgesteld. Ellen, de andere vrouw, heeft een blonde, strakke bob, draagt een keurig gesteven blouse en aan haar oren en vingers prijken eenvoudige maar waarschijnlijk peperdure sieraden. De twee vrouwen konden uiterlijk bijna niet meer van elkaar verschillen, maar ze lijken desondanks de beste vriendinnen.

Ellen steekt een ranke, goed gemanicuurde hand uit naar Lara en gebaart daarna naar de lege stoel naast haar.

‘*Ready to kick some ass?*’ vraagt Ellen haar met een knipoog als Lara eenmaal zit.

Lara is aangenaam verrast, zo’n tekst had ze niet verwacht uit de mond van deze ogenschijnlijk chique vrouw.

‘Dit is mijn eerste pubquiz,’ antwoordt Lara. ‘Dus ik weet het eigenlijk niet.’

‘Jet zegt dat je een winnaarsmentaliteit hebt, dus dat is al een goed begin.’

Lara kijkt vragend naar haar schoonzus die haar jas over de rugleuning van de laatste lege stoel aan tafel hangt. ‘O? Zegt Jet dat?’

‘Ja, dat is toch ook zo?’ antwoordt Jet. ‘Dat moet ook wel met jouw werk.’

Ze wijst naar de lege glazen van Loes en Ellen. ‘Nog een rondje, dames? Voor jou ook een wijntje, Lara?’

Lara knikt en kijkt haar schoonzus na die naar de bar vertrekt. Eenmaal alleen met Loes en Ellen voelt ze zich minder op haar gemak. Waarom maken

dit soort sociale situaties haar toch zo gespannen? Dat was vroeger nooit zo, maar het lijkt wel of ze het ontwent is geraakt. De laatste paar jaar komt ze nauwelijks nog voor andere dingen buiten de deur dan voor haar werk.

‘Zo, je eerste pubquiz dus,’ zegt Loes. ‘Maak je geen zorgen. Je bent in goede handen. We doen dit al een jaar elke maand en staan altijd in de top drie.’

‘Ja, we wisselen een beetje stuivertje met twee andere teams voor de eerste plek,’ vult Ellen aan. ‘En het goede nieuws is dat één van die teams er vanavond niet is, en het andere team mist hun sterspeler.’

‘Vanavond wordt dus een eitje,’ grijnst Loes.

‘De kunst is om zoveel mogelijk verschillende expertises in een team te hebben en wij zijn een topteam wat dat betreft. Ik weet veel van geschiedenis en de actualiteiten. Jet leest veel, zoals je weet. En ze houdt van kunst en Loes weet alles van films en theater,’ legt Ellen uit.

‘En muziek!’ vult Loes aan. ‘En zo dicht op kerst zal er zeker een vraag zijn over kerstliedjes, dus die staan al een paar weken op repeat. Wat is jouw expertise?’

De vraag overvalt Lara. ‘Eh...’

‘Wat zijn je hobby’s?’

‘Hobby’s?’ Lara denkt na. Ze heeft geen hobby’s, ze werkt alleen maar.

Als ze te lang niets zegt, vraagt Loes, ‘Wat vind je leuk? Waar ben je in geïnteresseerd?’

‘Mijn werk,’ is het eerste en enige dat Lara kan bedenken.

‘Wat doe je voor werk?’ vraagt Ellen.

‘Ik ben advocaat. Sociaal advocaat.’

‘Wat is dat?’

‘Ik werk aan zaken voor mensen die eigenlijk geen rechtsbijstand kunnen betalen. Dan betaalt de overheid het grootste deel. Ik doe vooral arbeidsconflicten.’

‘Wauw, wat goed!’ zegt Loes.

‘Pittig ook, lijkt me,’ valt Ellen haar bij.

‘Tja,’ antwoordt Lara schouderophalend. Wat kan ze erover zeggen? Tot voor kort vond ze het zelf wel meevallen met die pittigheid, maar nu begint ze

daar langzaam aan te twijfelen.

‘Dan weet je dus alles van de wet. Dat komt vast van pas,’ zegt Ellen bemoedigend.

‘Ja, wie weet,’ zegt Lara. Ze baalt dat haar interesse zo beperkt is, ze zal vanavond waarschijnlijk weinig bij kunnen dragen. Ze kijkt de kroeg rond, naar de groepjes mensen die zich aan de tafeltjes en de bar hebben verzameld. ‘Doen er altijd dezelfde teams mee dat jullie zo zeker weten dat jullie gaan winnen?’

‘Vrijwel altijd, ja,’ antwoordt Loes. ‘Alleen dit team zegt me niets.’ Ze plukt het naambordje van het nog lege tafeltje naast hen. ‘Light My Fire,’ leest ze voor. ‘Ken jij die, Ellen?’

Ellen schudt haar hoofd. Lara kijkt naar het bordje op hun eigen tafel. *The OC Rebels* staat er.

‘Wat betekent jullie teamnaam?’

Loes en Ellen kijken elkaar geamuseerd aan. ‘OC staat voor oudercommissie, daar kennen we elkaar van. We hebben vorig jaar rond deze tijd voor wat opschudding gezorgd bij de commissie, vandaar *rebels*,’ legt Loes uit.

Lara kijkt naar de manier waarop de twee vrouwen samen grinniken om hun gedeelde ervaring en voelt een steek van jaloezie. Het doet haar eraan denken hoe anders haar leven is en dat ze het mist om vriendinnen te hebben. Eén van de dingen die ze mist sinds ze bij Heuvelings & Partners werkt. Het heeft haar hele leven in beslag genomen en dat heeft ze tot nu toe nooit erg gevonden. Ze voelt tot op het bot hoe belangrijk het werk is dat ze doet. Als zij het niet doet, wie dan wel?

Oké, ze is niet de enige advocaat in Nederland, dat weet ze ook wel, maar er zijn nog steeds meer mensen die hulp nodig hebben dan advocaten die pro deo zaken aannemen. En ze doet het met veel liefde. Nou ja, deed. Als in: verleden tijd. Als in: voorlopig even niet, want een paar weken geleden had ze zich laten gaan tegenover de advocaat van een bijzonder harteloze tegenpartij.

Ze had de zaak verloren en hoewel dat ontzettend frustrerend was, hoorde het er helaas bij. Als klein kantoor waren ze nu eenmaal niet altijd opgewassen tegen de eindeloze fondsen, tijd en middelen waar de grote

kantoren wel over beschikten. Maar dit keer was het anders. Dit keer kon ze het niet naast zich neerleggen. Dit keer was ze niet bestand tegen het zien van de teleurstelling en wanhoop in de ogen van haar cliënt en de zelfingenomenheid in die van de andere advocaat. Dit keer waren de woede en frustratie haar te veel geworden.

Het was niet haar bedoeling geweest om in het voorbijgaan tegen hem aan te stoten waardoor de inhoud van zijn beker met hete koffie over zijn kruis was gegutst. Tenminste, niet bewust. Ze had hem uit de weg willen gaan toen hij haar en Maria, haar baas, tegemoet kwam lopen in de hal van de rechtbank. Ze had hem willen negeren toen hij haar spottend had gevraagd of het niet eens tijd werd dat ze naar zijn kantoor overstapte. Dat ze dan ook eens zou weten hoe het voelde om te winnen. Maar het lukte haar niet en in een vlaag van verstandsverbijstering was ze nét iets breder gaan lopen en was ze nét iets meer afgebogen naar rechts. Nét genoeg om tegen zijn elleboog te stoten, met alle gevolgen van dien. Haar genoegdoening bij het zien van zijn gepijnigde uitdrukking toen de hete vloeistof in contact kwam met zijn, waarschijnlijk, waardevolste lichaamsdeel was van korte duur geweest. Het had er misschien uitgezien als een ongelukje, maar voor Maria, die haar langer kende dan vandaag, was het genoeg om haar naar huis te sturen.

‘Wat er vandaag gebeurde kan écht niet, Lara! Je bent een hele goeie advocaat en je betrokkenheid bij je cliënten is je kracht, maar ik maak me al langere tijd zorgen om je, dat weet je. Je moet afstand leren nemen,’ had ze gezegd. ‘Je hebt al bijna drie jaar nauwelijks een vrije dag opgenomen, laat staan dat je op vakantie bent geweest. Dat is niet gezond.’

Lara had tegengesputterd en verzekerde Maria dat ze zich echt niet nog eens zo zou laten gaan, maar Maria was onverbiddelijk.

‘Wees blij dat hij je alleen de rekening van de stomerij gaat sturen en geen klacht indient bij de orde. Dit had je de kop kunnen kosten. Zie het als een teken dat je een tweede kans krijgt om een normale balans te krijgen tussen je werk en de rest van je leven. Ga sporten of zoek een leuke hobby.’

Lara vond het maar onzin. Het was toch zeker háár leven en bovendien vond ze haar werk zo leuk dat ze geen hobby’s hoefde. Of vakanties. Of een sociaal leven. Of een relatie. Maar Maria was stellig geweest en had haar

verplicht de laatste twee maanden van het jaar vrij te nemen. Van 1 november tot 1 januari mocht ze zich niet op kantoor laten zien of naar haar mailbox kijken.

Nu zit ze dus gedwongen thuis en kan ze niet anders dan haar tijd braaf uitzitten. Om iets om handen te hebben is ze in de winkel van Jet gaan helpen, want deze maanden van het jaar zijn het drukst en nu sinterklaas achter de rug is, is de kerstgekte in volle omvang begonnen. Jet was blij met de extra paar handen in de winkel. Toch had ze Lara in eerste instantie aangeraden een lange reis te boeken. Maar waar moest ze heen? Of liever gezegd, met wie? Reizen in haar eentje zag ze totaal niet zitten en iedereen die als reisgenoot in aanmerking kwam had inmiddels een relatie of een gezin. De enige die dat niet had was Mark, haar vrijgezelle buurman waar ze het afgelopen jaar af en toe mee in bed belandde als de nood hoog was. Ze voelde geen vlinders of vuurwerk als ze het met elkaar deden, het was puur gemakzucht, van beide kanten. Hij was knap, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Ze had zelfs te weinig met hem gemeen om hem als een vriend te beschouwen. Hij was geen *friend with benefits*, meer een *kennis with benefits*. Kortom, niet de ideale kandidaat om mee op vakantie te gaan.

Jet komt terug van de bar en stoot Lara enthousiast aan. ‘Drie keer raden wie er net binnenkomt?’

Ze wijst naar de ingang van de kroeg waar drie mannen, nog met hun jas aan, om zich heen kijken. Tot Lara’s schrik is één van hen de man die ze vandaag in de winkel heeft geholpen. De nogal aantrekkelijke man, met de donkere ogen en fijne, diepe stem die glimlachend had toegekeken hoe ze stuntelig zijn aanschaf stond in te pakken. Hij had openlijk met haar geflirt, maar ze was niet geïnteresseerd geweest. Het cadeau was een ovenschaal in de vorm van een hart en uit het rek op de toonbank had hij nog een kaart gepakt met *I Love You To The Moon And Back* erop en die ook afgerekend. Het was ongetwijfeld voor zijn vrouw of vriendin bestemd, dus ze interpreteerde zijn geflirt als een fabrieksinstelling, zoals sommige mensen konden hebben. Mensen die flirten zonder dat ze het doorhebben omdat ze bovenmenselijk knap zijn en alles wat ze doen en zeggen charmant is. Pas toen hij haar vroeg of ze die avond al wat te doen had, wist ze dat het bij hem geen toevalligheid

was. Ze had hem nuffig geantwoord dat ze al iets had en haastte zich het inpakken van de onmogelijk gevormde schaal af te ronden.

‘Heb jij dit geregeld?’ vraagt ze argwanend aan Jet die enthousiast lijkt hem hier te zien.

‘Nee, echt niet. Het is vast toeval.’

Lara kijkt weer naar de man die de zaak rondkijkt tot hij haar blik ontmoet. Dan glimlacht hij breed en zwaait. Lara kijkt snel weg.

‘Toeval mijn reet,’ mompelt ze.

Ellen en Loes kijken inmiddels ook geïnteresseerd naar het groepje mannen.

‘Wie zijn dat?’ vraagt Loes.

‘Ze komen deze kant op,’ constateert Ellen.

Nerveus kijkt Lara toe hoe de drie mannen zich door de drukte wurmen en bij het tafeltje naast hen stoppen. Eén van hen pakt het naamkaartje op.

‘Dit is onze tafel.’

De man uit de winkel steekt vrolijk een hand op naar Lara en haar tafelgenoten.

‘Hoi.’

Jet staat op van haar stoel en stapt naar voren. ‘Wat leuk dat jullie ook meedoen! Ik ben Jet, je was vanmiddag bij mij in de winkel, weet je nog?’

Ze steekt haar hand uit.

‘Ja, dat weet ik zeker nog,’ zegt de man terwijl hij haar hand schudt. ‘Ik ben Tom.’

Jet gebaart om zich heen. ‘Dit zijn Ellen, Loes en Lara, maar die ken je al.’

Toms ogen ontmoeten die van Lara en een bliksemschicht schiet door haar buik. Iets wat al die keren met Mark in bed niet eens is gebeurd.

‘Tom,’ herhaalt hij nog een keer, alsof hij zich ervan wil verzekeren dat ze het onthoudt. De naam past hem goed. Echt een naam voor een knappe, allesgaat-voor-de-wind, vrolijke vrijheid-blijheid man zoals hij. Met zijn donkere krullen, casual grijze sweater en donkerblauwe jeans die precies goed zit op alle essentiële plekken. *Fijn voor zijn vrouw*, denkt Lara cynisch. Alleen wel jammer dat hij het blijkbaar niet zo nauw neemt met de echtelijke trouw, want ook nu weer houdt hij haar blik net iets te lang vast. Onder andere

omstandigheden zou ze zich geveleid voelen, maar nu is ze alleen maar geïrriteerd. *Schuinsmarcheerder!*

Tom stelt zijn vrienden voor: Bas en Lenny, allebei net zo goedlachs en hartelijk als hun vriend. Jet, Loes en Ellen lijken het gezellig te vinden dat ze naast hen komen te zitten.

‘Waarom heten jullie *Light My Fire?*’ vraagt Jet.

Lara draait met haar ogen. Ze hoopt dat het gedaan is met de beleefdheden als de quiz begint.

‘Zijn jullie fans van The Doors?’ oppert Loes.

Lenny schudt lachend zijn hoofd. ‘We zijn brandweermannen.’

Lara’s tafelenoten wisselen een korte blik met elkaar en Ellen roept wat iedereen denkt. ‘Oeh, sexy!’

Tuurlijk is Tom óók nog brandweerman. Knap, sterk, charmant én iemand die zonder te aarzelen een brandend gebouw in zal rennen om mensen te redden. Lara stelt zich voor hoe het moet zijn om, liggend in zijn armen, in veiligheid te worden gebracht. Ze slikt en wendt haar blik af van de contouren van de gespierde bovenarmen die ze door de mouwen van zijn trui kan zien. Tot haar opluchting roept de quizmaster om dat van elk team iemand de antwoordformulieren kan ophalen bij de bar. Ze springt op. ‘Ik ga wel.’

Ze is blij om weg te zijn uit de nabijheid van Tom die maar blijft proberen haar blik te vangen, maar tot haar ergernis staat hij een ogenblik later naast haar aan de bar.

‘Je lijkt niet blij me te zien,’ merkt hij op.

‘Is dat het effect waar je op hoopte?’ vraagt Lara bits zonder hem aan te kijken.

‘Ja, eigenlijk wel,’ antwoordt hij.

Lara draait zich naar hem om. ‘Sorry dat ik je moet teleurstellen, maar ik vind stalken niet een erg aantrekkelijke eigenschap.’

‘Stalken? Ik hou van pubquizen. Wij doen het al jaren in De Lelie maar die zijn aan het verbouwen en toen jij en je collega het vanmiddag over deze pubquiz hadden...’

‘Schoonzus,’ onderbreekt Lara hem.

‘Sorry?’

‘Jet is mijn schoonzus en ik werk niet bij haar, ik help alleen mee nu het zo druk is rond de feestdagen.’

‘O, oké.’

Lara verwacht de vraag ‘wat doe je dan voor werk?’ en schrikt van de sterke behoefte om uit te kunnen leggen dat ze advocaat is en niet ‘zomaar’ een winkelmedewerker. *Waarom?* Ze weet rationeel dat het niet uitmaakt wat je beroep is, maar sinds haar gedwongen “vakantie” vraagt ze zich steeds vaker af wat of wie ze eigenlijk nog is zonder haar werk.

Tom boeit het blijkbaar niet, want de vraag blijft uit.

‘Anyway, je schoonzus praatte zo enthousiast over deze pubquiz dat ik nieuwsgierig werd en Bas en Lenny heb gebeld.’

‘Hm, nou veel succes dan. Volgens Loes en Ellen worden wij eerste.’

Tom lacht schamper.

‘Wat?’

‘Niets, laat maar.’

‘Nee, vertel op. Waarom lach je? Denk je dat jullie beter zijn?’

‘De pubquiz in De Lelie is één van de lastigste in de stad en wij zijn al een jaar onverslagen.’

Lara vouwt haar armen over elkaar. ‘O? Is dat zo?’

‘Ja, dus sorry, maar vanavond gaan jullie niet winnen.’

Nu is het Lara’s beurt om te lachen. ‘Je bent wel heel zeker van je zaak.’

Hij knikt.

‘Nou, wij anders ook, dus ik zou maar niet te vroeg juichen.’

‘We kunnen het écht interessant maken?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wat nou als we meer op het spel zetten dan,’ hij wijst naar de prijzen die achter de bar staan uitgestald, ‘een bierpakket of een tegoedbon voor de oesterbar?’

‘Waar zit je aan te denken?’

‘Als mijn team wint, ga je met me uit.’

‘Ongelooflijk! Wat vindt je vrouw of vriendin ervan dat je pubquizen afstroopt op zoek naar vrouwen om mee vreemd te gaan?’

‘Vreemdgaan? Ik heb helemaal geen vrouw of vriendin.’

‘En die ovenschaal dan?’

Tom denkt na en als hij lijkt te begrijpen wat ze bedoelt schiet hij in de lach.

‘Die is voor Lenny. Hij is overmorgen jarig.’

‘Ja, ja,’ mompelt Lara niet-overtuigd. ‘Een ovenschaal in de vorm van een hart en een kaart met *I Love You To The Moon And Back* voor je jarige vriend. Maak dat de kat wijs.’

‘Het is ironisch bedoeld!’ roept Tom. ‘We geven elkaar altijd ironische cadeaus, dat is ons ding. Ik kreeg dit jaar een paaldans-workshop voor mijn verjaardag.’

Lara kijkt hem ongelovig aan.

‘Geloof je me niet? Wacht.’ Tom pakt zijn telefoon. ‘Ik kan je foto’s laten zien...’

Lara duwt zijn hand haastig weg. Bang voor wat ze te zien zal krijgen. Tom ‘ironisch’ in naaldhakken en netkousen? Of nog erger, Tom met ontbloot bovenlijf?

‘Nee, nee het is al goed. Ik geloof je.’

‘Dus je neemt de weddenschap aan? Als jullie inderdaad zo goed zijn, wat heb je dan te verliezen?’

‘En wat als wij winnen?’

‘Zeg het maar.’

Lara denkt na.

‘Als wij winnen kom je aanstaande zaterdag de hele dag verkleed als kerstelf cadeaus inpakken in de winkel van Jet.’

Toms ogen lichten ondeugend op. ‘Zodat je de hele dag naar me kan kijken terwijl ik een strakke groene legging aan heb, zeker?’

‘Wie zegt dat ik er zaterdag ook ben?’

‘Niet?’

‘Misschien, maar alleen zodat ik je uit kan lachen.’

Tom grijnst en steekt zijn hand uit.

‘Deal.’

Met haar pen in de aanslag luistert Lara aandachtig naar de uitleg van de quizmaster die achter de bar door een microfoon praat. Hij vertelt dat de quiz

uit zes rondes van tien vragen bestaat.

‘Na elke ronde geef ik de antwoorden. Jullie geven dan het ingevulde antwoordformulier door aan een ander team om te controleren. Daarna lever je het formulier bij mij in en gaan we door met de volgende ronde. Na de derde ronde nemen we even een korte break,’ legt de quizmaster uit. ‘Vergeet niet steeds de naam van je team bovenaan in te vullen.’

Lara schrijft ijverig *The OC Rebels* op alle blaadjes zodat ze daar niet meer aan hoeft te denken. Ze heeft zich opgeworpen als notulist zodat ze nog iets van nut is. Aan de tafel naast zich ziet ze dat Lenny die taak op zich heeft genomen. Tom zit ontspannen achterover met een biertje in zijn hand en kletst met Bas. Als hij haar ziet kijken geeft hij haar een knipoog. Weer schiet er een stoot elektriciteit door haar lijf en dit keer bereikt het plekken die blijkbaar al veel te lang verwaarloosd zijn. Ze slaat haar ogen neer.

Hij is vrijgezel.

Hij vrijgezel en hij vindt haar overduidelijk leuk.

Hij is vrijgezel, hij vindt haar overduidelijk leuk en hij is belachelijk knap.

En grappig.

En brandweerman!

Het ideale pakket. Maar als Lara iets heeft geleerd, is het wel dat als iets te mooi lijkt om waar te zijn, het meestal ook zo is. Er is altijd wel een verborgen gebrek of een addertje onder het gras en ze heeft geen zin of tijd om daar op een date met hem achter te komen. Die tijd stopt ze straks liever weer in haar werk en de mensen die haar nodig hebben. Ze moet zorgen dat haar team wint.

Ongemerkt klemt ze de pen wat steviger tussen haar vingers. Ze voelt een sensatie in haar nek prikken die ze herkent uit de rechtszaal. Het is de adrenaline die ze ook voelt voordat ze een betoog houdt.

‘We gaan beginnen. Alle telefoons van tafel,’ roept de quizmaster om. ‘Want wie googelt is een...?’

‘LOSER!!’ klinkt het collectief door de kroeg.

‘Oké, ronde één...’

De quizmaster vuurt de vragen in een hoog tempo af en Jet, Loes en Ellen overleggen razendsnel en op fluisterton om de naastgelegen tafels niet wijzer

te maken. Het uiteindelijke antwoord wordt aan Lara doorgegeven en die noteert het in duidelijke blokletters.

GORBATSJOV. DE MEERKOET. PERU. PAUL WITTEMAN. DE TOESLAGENAFFAIRE...

De ronde vliegt voorbij en zij en Lenny wisselen formulieren uit. Lara bekijkt de tien antwoorden die ze hebben gegeven en twee ervan wijken af van die van hen, dat wordt nog spannend. Eén voor één neemt de quizmaster de vragen door en aan het eind blijkt dat *Light My Fire* acht vragen goed heeft en *The OC Rebels* negen. Loes, Jet, Ellen en Lara geven elkaar een high five.

De tweede ronde gaat echter minder goed, het is een ronde met sportvragen en hoewel Lara's teamgenoten een heel eind komen, eindigen ze met zeven goede antwoorden en het team van Tom met negen. De derde ronde gaat alweer een stuk beter, tien vragen over boekverfilmingen en Jet en Loes bundelen hun krachten. Bij de laatste vraag waagt Lara een blik naar Tom in de volle overtuiging hem en zijn team te zien worstelen met deze ronde, maar ze ziet hem net zijn telefoon terug in zijn zak stoppen.

Daar is het. Het verborgen gebrek. Hij is een valsspeler!

Haar bloed kookt. Als ze érgens een hekel aan heeft... Ze noteert het antwoord van de laatste vraag en grist het formulier van het andere team zowat uit Lenny's vingers. Na de controle blijkt dat hun beider teams negen vragen goed hebben. Het team van Lara staat een punt achter.

De quizmaster kondigt de break aan en mensen staan op om drankjes te halen of naar het toilet te gaan. Zo ook Tom en zonder aarzelen beent Lara achter hem aan. In het smalle gangetje naar de toiletten tikt ze hem op zijn schouder.

'Als je zo denkt te kunnen winnen dan is de weddenschap van de baan.'

Tom draait zich om en kijkt verbaasd op haar neer. Ze was even vergeten hoe lang hij was.

'Waar heb je het over?' vraagt hij.

Lara zet haar handen in haar zij. 'Ik zag het wel, je hebt je telefoon gebruikt!'

'Om de oppas terug te appen,' legt hij kalm uit.

'Ja, ja, vast... Wacht. Ik dacht dat je zei dat je geen relatie had?'

‘Heb ik ook niet. Niet meer tenminste, maar mijn ex en ik hebben wel een dochter samen en deze week is ze bij mij. De oppas wilde weten wat de wif code is.’

Lara zwijgt perplex. Ze was klaar om ruzie te maken, maar alle opgebouwde strijdlust kolkt nu doelloos door haar heen. Zeker als Tom zijn telefoon pakt en een foto laat zien van zichzelf en een meisje van ongeveer drie jaar met dezelfde donkere ogen.

‘Ze heet Jasmijn,’ zegt hij trots.

Als hij haar aankijkt weet ze niet wat ze moet zeggen.

‘Ben je altijd zo slecht van vertrouwen?’ vraagt hij.

Lara denkt aan de woorden van Maria. Haar werk heeft inderdaad meer invloed op haar dan ze wil toegeven. Het heeft haar verbitterd gemaakt en ze is het verleerd om onbevangen van dingen te genieten. Zoals van de aandacht van de aantrekkelijke man die voor haar staat.

‘Sorry,’ zegt ze uiteindelijk gemeend. ‘Ik ben advocaat. Ik zie te veel onrecht en hoor te veel leugens.’

Tom knikt begripvol en glimlacht dan. ‘Ik begrijp het wel. Er staat nogal wat op het spel. Voor mij de vernedering van een hele dag woonaccessoires inpakken en voor jou natuurlijk de ondraaglijke ervaring van op een date gaan met mij.’

Lara lacht en wil iets gevats terugzeggen, maar dan wijst Tom naar de groene tak met witte besjes die boven hen hangt.

‘Volgens de traditie moet je elkaar kussen als je samen onder de mistletoe staat. Anders brengt het ongeluk,’ zegt hij.

De strijdlust die Lara eerder voelde heeft plaatsgemaakt voor iets dat tintelingen veroorzaakt in haar knieholtes, maar haar koppigheid staat niet toe dat ze zich te makkelijk gewonnen geeft. Ze steekt haar kin vooruit.

‘Wat voor soort ongeluk?’ vraagt ze.

‘Gewoon ongeluk.’

‘Niet een specifiek soort ongeluk? Zoals een dodelijke ziekte of eeuwige armoede?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Ik wil kunnen afwegen of het het soort ongeluk is waar ik mee kan leven.’

Hij lacht. ‘Ben ik echt zo afzichtelijk dat je daarover na moet denken?’

Lara vindt hem allesbehalve afzichtelijk. Of liever gezegd, het compleet tegenovergestelde van afzichtelijk. Vooral hoe hij haar nu aankijkt met die donkere ogen van hem. Een momentlang is ze gevangen in zijn blik, maar dan wurmt een man zich langs hen heen op weg naar het toilet.

Lara wijst hem na. ‘Als je in die tak gelooft, waarom kus je hem dan niet?’

Tom grijnst. ‘*Fair enough*. Hé, jij... wacht even.’

Hij maakt aanstalten om achter de man aan te lopen, maar Lara houdt hem tegen.

‘Nee, stop!’

Ze staan nu dicht tegen elkaar aan en haar hand ligt op zijn bovenarm. Door de stof van zijn trui voelt ze de warmte van zijn huid. Zijn nabijheid doet iets gekks met haar en in een opwelling slaat ze haar armen om zijn nek en kust hem. Ze moet op haar tenen staan en zich een beetje aan hem optrekken om bij zijn lippen te kunnen komen, maar binnen een halve seconde heeft Tom zijn armen stevig om haar middel geklemd en kost het haar geen moeite meer. Hitte stijgt op van haar tenen naar haar kruin als hij vakkundig de regie van de kus overneemt. Alles, maar dan ook alles aan haar begint te tintelen. Gebeurt dit echt of is het mistletoe-magie?

‘Iedereen weer terug naar je plek. We gaan verder met de vierde ronde!’ klinkt de stem van de quizmaster.

De laatste rondes van de quiz gaan in een waas aan Lara voorbij. De blikken die zij en Tom uitwisselen maken haar gek van verlangen. Er zitten slechts twee tafels tussen hen in, maar ze moet zich inhouden er niet overheen te klauteren en zich op hem te storten. Aan zijn suggestieve glimlach te zien, voelt hij hetzelfde.

Jet, Loes en Ellen lijken niets door te hebben en blijven haar de antwoorden dicteren die ze vervolgens braaf noteert zonder echt te volgen wat er wordt gezegd. Ook de puntenstand is haar ontgaan en ze wordt pas wakker geschud als de quizmaster omroept dat er sprake is van een gedeelde eerste plek.

‘Dat betekent een *shoot out*,’ galmt zijn stem door de kroeg. ‘Ik wil graag één iemand van *Light My Fire* en één iemand van *The OC Rebels* naar voren hebben. Ik ga een benaderingsvraag stellen en degene die het dichtst in de

buurt zit heeft gewonnen.'

Lenny en Bas zijn het erover eens dat Tom de honneurs voor hun team moet waarnemen en zodra hij opstaat, schiet ook Lara omhoog uit haar stoel. Ze negeert haar tafelgenoten die nog aan het overleggen zijn en loopt achter Tom aan naar de bar. Daar wacht de quizmaster op hen. Hij gaat tussen hen in staan en herhaalt de uitleg.

'Zijn jullie er klaar voor?' vraagt hij ten slotte.

Lara kijkt Tom aan. De blik die hij haar geeft doet haar knieën knikken.

'Ja,' antwoordt ze met bibberige stem. Ze luistert maar half als de vraag wordt ingeleid.

'In Nederland hebben we elf rechtbanken, maar...' Bij het horen van het woord "rechtbanken" spitst Lara haar oren. 'Hoeveel rechters werken er totaal in Nederland?'

Lara weet het antwoord. Natuurlijk weet ze het antwoord. Dit is haar ding, haar expertise! Achter in de kroeg hoort ze de opgewonden stemmen van haar teamgenoten. Ze kan voor de overwinning zorgen. Ze kijkt naar Tom. Hij weet het ook. De quizmaster houdt hem de microfoon voor.

'Vijfhonderd,' antwoordt hij aarzelend.

Hij zit er volledig naast. Lara kan nu het juiste antwoord geven en hem veroordelen tot een dag in een elfenpak. Als ze het verkeerde antwoord geeft, neemt hij haar mee uit. Ze denkt na. Ze heeft geen zin meer in spelletjes, geen zin meer in wachten. Ze haat valsspelen, maar ze haat het ook om zichzelf nog langer in te houden en niet van het leven te genieten. Ze buigt zich voorover naar de microfoon.

'Driehonderd.'

'Dat antwoord is...' de quizmaster laat een pauze vallen om de spanning op te bouwen.

Tom trekt een vragende wenkbrauw op naar Lara die ze met een knipoog beantwoordt.

'Fout! Sinds 2022 telt Nederland maar liefst zesentwintighonderd rechters. De winnaar van vanavond is *Light My Fire!*'

Applaus klinkt door de kroeg en Lara hoort Lenny en Bas joelen. Het lawaai vervormt zich tot een dof achtergrondgeluid als Tom op haar afstapt.

‘Geen elfenpak voor mij dus.’

‘Nee. Opgelucht?’

Hij glimlacht en buigt zich voorover. ‘Valsspeler,’ fluistert hij in haar oor.

Zijn adem kietelt tegen de huid van haar hals.

‘Wie had dat gedacht,’ mompelt ze terwijl ze haar gezicht naar hem toedraait en zijn mond weer opzoekt. Ze weet eindelijk de belangrijkste les die ze deze weken zal leren: dat je kan winnen, ook als je verliest.

LEES MEER VAN

Mireille Versteeg

[Pre-order nu bij Bruna](#)

Dat je idool in het echt meestal tegenvalt, ontdekt Eva op een pijnlijke manier. Of eigenlijk is het vooral pijnlijk voor schrijver Max Mulder, want door Eva's onhandigheid breekt hij zijn hand en komt de deadline voor zijn nieuwe boek in gevaar. Bovendien dreigt hij een grote internationale filmdeal mis te lopen.

Onder druk van zijn literair agent trekt Eva bij Max in om hem te helpen. Ze moet erg wennen aan de stilte van het boshuis waar de norse Max zich heeft teruggetrokken. Gelukkig zijn de mensen in het dorp een stuk minder stug.

Max heeft vooral moeite met de plotselinge aanwezigheid van een huisgenoot en al helemaal als Eva zich begint te bemoeien met de inhoud van zijn boek.

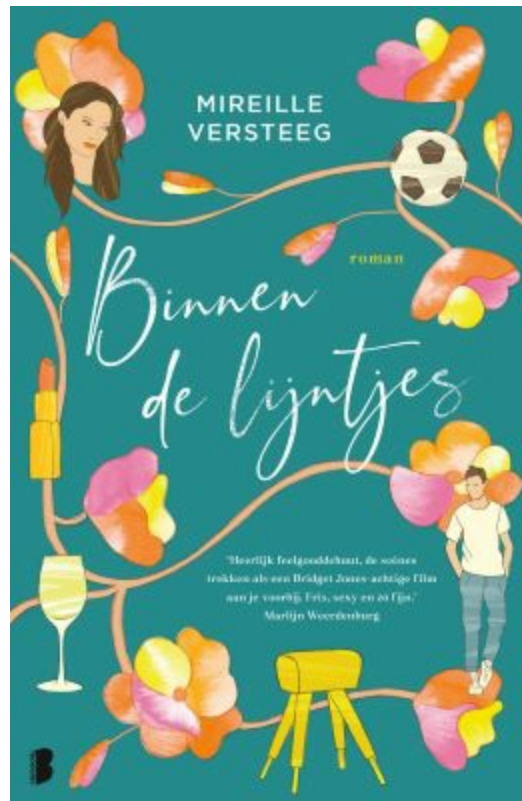
Beiden kijken dan ook reikhalzend uit naar de dag dat hun ongewone samenwerking erop zit. Maar hoe meer tijd ze noodgedwongen in elkaars buurt doorbrengen, hoe meer er een onmiskenbare aantrekkingskracht tussen hen voelbaar wordt. Terwijl de deadline nadert wordt het steeds moeilijker voor Eva en Max om weerstand te bieden aan hun ontluikende gevoelens. Zullen ze ontdekken dat liefde soms te vinden is op de meest onverwachte plek en bij de meest onverwachte persoon?

Verkrijgbaar als

LEES MEER VAN

Mireille Versteeg

[Bestel nu bij Bruna](#)

Loes Dekker is een net gescheiden, ietwat verstrooide moeder van een tweeling. Als ze aan het einde van de zomervakantie een weekend gaat kamperen met haar zoons ontmoet ze de aantrekkelijke Bart, die in niets lijkt op haar controlerende ex-man Erik. Loes probeert hem uit haar hoofd te zetten: ze is met haar zoons op vakantie en zéker niet uit op een nieuwe relatie. Bovendien verliep de scheiding – op z'n zachtst gezegd – nogal stroef.

Na de vakantie blijkt Loes op het schoolplein het onderwerp van roddel en achterklap te zijn geworden door de breuk tussen haar en de populaire Erik.

Ze voelt zich toch al niet op haar plek tussen de zelfingenomen andere ouders. Om haar buitenbeen-status te compenseren besluit ze zich aan te sluiten bij de oudercommissie, die wordt aangevoerd door oppermoeder 'Escobarbara'.

Loes wil zich van haar beste kant laten zien en niet te veel opvallen. En dan is het niet zo handig dat de nieuwe gymleraar op school niemand minder is dan Bart...

Verkrijgbaar als

1. [De pubquiz](#)
 1. [Flaptekst](#)
 2. [Serie-informatie](#)
 3. [Titelpagina](#)
 4. [Colofon](#)
 5. [Hoofdstuk](#)
 6. [Lees meer van Mireille Versteeg](#)